

Arrest

nr. 114 527 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat K. BLOMME en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, geboren te Oran (Algerije) op (...)1977.

1.2. Verzoeker verklaarde op 29 november 2003 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 2 december 2003 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

1.3. Door de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd op 22 december 2004 beslist dat aan verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd geweigerd.

1.4. Verzoeker werd op 13 januari 2005 door het hof van beroep te Gent veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf wegens diefstal, diefstal met geweld of bedreiging, afpersing en poging tot wanbedrijf.

1.5. Op 1 maart 2008 diende verzoeker een aanvraag in tot vestiging op grond van zijn huwelijk met een Belgische. Door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken werd op 11 maart 2008 beslist tot voorlopige schorsing en tot voorlopig uitstel van de beslissing nopens de vestigingsaanvraag. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.6. Op 24 maart 2009 werd een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 30 701 van 27 augustus 2009 werd dit beroep verworpen.

1.7. Verzoeker liep in 2009 nog vier correctionele veroordelingen op wegens diefstal, diefstal met braak en bij nacht, inbreuken op de drugswetgeving.

1.8. Op 8 februari 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie werd op 2 maart 2012 een beslissing genomen tot het ongegrond verklaren van deze aanvraag.

1.9. Verzoeker diende op 3 april 2012 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de voormelde ongegrondheidsbeslissing. Bij arrest nr.114 526 van 28 november 2013 verwerpt de Raad dit beroep.

1.10. Op 12 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissing werd op 13 augustus 2013 aan verzoeker betekend.

1.11. Op 13 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding evenwel een nieuwe beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering
In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie GV, Adviseur(1)(2) wordt aan de persoon die verklaart zich S.A. te noemen, geboren te Oran op (...)1977, en welke verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :*

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen. Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(\ tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven; Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een

internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd. Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 27.05.2009.

Betrokkene werd op 13.01.2005 door het HB van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, afpersing, gewone diefstal, poging wanbedrijf. Voor deze feiten verbleef hij van 17.02.2004 tot 17.02.2005 in de gevangenis.

Op 27.05.2009 werd betrokkene door de CR Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 11 maanden uit hoofde van gewone diefstal, diefstal met braak, inklimming, valse sleutels.

Op 16.11.2009 werd betrokkene door de CR Ieper veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden uit hoofde van gewone diefstal.

Op 18.11.2009 werd betrokkene door de CR Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 maanden uit hoofde van inbreuk op de drugswetgeving en veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden uit hoofde van poging tót wanbedrijf, gewone diefstal.

Op 15.12.2009 werd betrokkene door de CR Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 11 maanden uit hoofde van gewone diefstal uit hoofde van gewone diefstal, poging tot wanbedrijf, diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging, met braak, inklimming, valse sleutels, onder twee van de in artikel 471 SWB vermelde omstandigheden, bij nacht.

Voor deze laatste 5 veroordelingen verbleef hij van 04.10.2009 tot 13.08.2013 in de gevangenis.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 02.12.2003 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 22.12.2004. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de VBC op 29.11.2011.

Op 22.02.2008 huwde betrokkene met de Belgische onderdane C.D., geboren op 09.04.1982. Op 10.03.2008 diende hij op grond van dit huwelijk te Roeselare een aanvraag tot vestiging in en op 08.10.2008 bekwam hij een verblijfskaart type F. Op 25.03.2009 nam de DVZ echter een beslissing tot beëindiging van betrokkenes verblijfrecht omdat uit een politieverlag bleek dat er geen samenwonen was tussen betrokkene en Mevr. C. D. Deze beslissing (bijlage 21) is op 27.05.2009 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 27.08.2009 werd het schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing verworpen door de RVV. Sedert 07.05.2013 zijn betrokkene en Mevr. C.D. ook officieel gescheiden.

Betrokkene heeft op 08.02.2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 02.03.2012. Deze beslissing is op 09.03.2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft twee Belgische kinderen geboren uit zijn huwelijk met C. D. Sinds maart 2013 ontvangt betrokkene geen bezoek meer van zijn gezin. Op 07.05.2013 is het echtpaar gescheiden.

Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging.

Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan gewone diefstal, diefstal met geweld of bedreigingen, afpersing, poging tot wanbedrijf, feiten waarvoor hij op 13.01.2005 door het Hof van Beroep van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar, gewone diefstal en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 27.05.2009 door de Correctionele Rechtbank

van Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 11 maanden (alternatieve werkstraf/ wettelijke herhaling), gewone diefstal, feit waarvoor hij op 16.11.2009 door de Correctionele Rechtbank van Ieper werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden, inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit waarvoor hij op 18.11.2009 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 maanden (wettelijke herhaling), gewone diefstal en poging tot wanbedrijf, feiten waarvoor hij op 18.11.2009 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden (wettelijke herhaling), gewone diefstal, poging tot wanbedrijf, diefstal met geweld of bedreigingen op heterdaad, met braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht, feiten waarvoor hij op 15.12.2009 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden (wettelijke herhaling). Bovendien zijn er in het dossier van betrokkene meerdere proces-verbalen terug te vinden met betrekking tot intrafamiliaal geweld.

Gezien het ernstige criminele verleden van betrokkene en het winstgevend karakter van de feiten waaraan betrokkene zich schuldig heeft gemaakt, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij die weigeren haar wetten en regels na te leven

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het ernstige gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

De betrokkene is slechts in het bezit van 1.66 euro.

Het bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten dat op 13.08.2013 aan betrokkene werd betekend, wordt bij deze beslissing ingetrokken aangezien uit bovenstaande feiten blijkt dat betrokkene manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, diefstal met geweld of bedreigingen, afpersing, poging tot wanbedrijf, feiten waarvoor hij op 13.01.2005 door het Hof van Beroep van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar, gewone diefstal en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 27.05.2009 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 11 maanden (alternatieve werkstraf/ wettelijke herhaling), gewone diefstal, feit waarvoor hij op 16.11.2009 door de Correctionele Rechtbank van Ieper werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden, inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit waarvoor hij op 18.11.2009 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 maanden (wettelijke herhaling), gewone diefstal en poging tot wanbedrijf, feiten waarvoor hij op 18.11.2009 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden (wettelijke herhaling), gewone diefstal, poging tot wanbedrijf, diefstal met geweld of bedreigingen op heterdaad, met braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht, feiten waarvoor hij op 15.12.2009 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden (wettelijke herhaling).

Overwegende het winstgevende, gewelddadige en herhaaldelijke karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde.

De Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie“.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten, betekend middels een bijlage 13septies.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

2.3. *In casu* werd aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 6° van de vreemdelingenwet. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: "Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven."

2.4. Bijgevolg beschikt de minister *c.q.* de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient toegepast te worden. *In casu* werd de bestreden beslissing, onder meer, op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij te betekenen.

In die mate is de vordering dan ook onontvankelijk wegens gebrek aan het vereiste belang.

2.5. Verzoeker ontwikkelt evenwel een middel dat de schending van hogere internationaalrechtelijke norm opwerpt, doordat aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend. De bestreden beslissing zou aldus een schending impliceren van deze hogere rechtsnorm, *in casu* van de bescherming dewelke ontleend kan worden aan de toepassing van artikel 8 van het EVRM.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker de vermeende schending op van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker licht zijn middel dienaangaande als volgt toe:

"Verzoeker is vader van twee minderjarige kinderen en was tot kort geleden gehuwd met een Belgische onderdane, mevr. C.D. Er is door verzoeker nog steeds recht op contact met zijn kinderen, en dit recht op contact, werd onlangs nog door de Voorzitter van de Rechtbank van Kortrijk bevestigd in die zin dat verzoeker recht heeft om zijn beide kinderen tweewekelijks te zien en dit in afwachting tot zijn invrijheidstelling. Overeenkomstig artikel 8 EVRM heeft verzoeker recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, waarbij dient opgemerkt dat anderzijds ook zijn kinderen recht hebben om een gezin te kunnen vormen met hun vader, en het ook in het belang is van de beide kinderen, met de Belgische nationaliteit, dat zij hun vader kunnen zien, kunnen leren kennen, enz. Anderzijds is het zo dat verzoeker sedert 2003 hier in België verblijft, geïntegreerd is, een vrienden- en kennissenkring in België heeft, enz. Ook deze elementen zijn van belang bij de beoordeling. Het feit dat verzoeker in het verleden een aantal veroordelingen opgelopen heeft doet geen afbreuk aan zijn lang verblijf, het feit dat hij vader is van twee Belgische kinderen en zich op art. 8 EVRM kan beroepen op een gezin te vormen hiermee. De bewering alsof verwerende partij zou moeten ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten, is niet correct in die zin dat verzoeker werd veroordeeld, zijn straffen integraal heeft uitgezeten en er geen enkele indicatie is waarom verzoeker vervolgens zou hervallen, wel integendeel, het recht heeft om net zoals elke andere ex-gedetineerde zich opnieuw in de maatschappij te begeven en zich op het rechte pad te gedragen. Dat bovendien in de bestreden beslissing vermeld staat dat het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, wordt ingetrokken op basis van de bewering alsof de verzoeker zou weigeren het grondgebied te verlaten, hetgeen onmogelijk is vast te stellen na nauwelijks enkele uren en zonder dat er reeds de gelegenheid is gegeven tot het een en ander. Dat deze argumentatie totaal geen hout snijdt.

De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering. In casu wordt geargumenteed met exclusieve verwijzing naar de verschillende door verzoeker opgelopen veroordelingen. Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer duidelijk gebleken is dat verzoeker ondertussen al zijn straffen heeft uitgezeten en thans er niet bijkomend nog een bestraffing kan opgelegd worden. Verzoeker heeft al zijn veroordelingen uitgezeten en werd thans ontslagen uit de gevangenis zonder enige voorwaarde. In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zich kan beroepen op eerdere veroordelingen om zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen (...) Deze schending van de beginselen der behoorlijk bestuur geldt des te meer aangezien verzoekster onmogelijk nog kan terugkeren en zelfs kan reizen, waarbij er nood is voor de kinderen aan een vaderfiguur, rol die hij tot voor zijn opsluiting in de gevangenis steeds ten volle heeft vervuld. Het schendt ten zeerste artikel 8 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans dit nochtans door de rechter erkend en ook opgelegd recht op persoonlijk contact onmogelijk te maken, met alle nefaste gevolgen van dien."

3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.3. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleve'n een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.4. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.5. Verzoeker beroept zich in zijn aanvraag op het feit dat gehuwd geweest is met een Belgische onderdaan, te weten Mevr. C. D, met wie hij ook twee kinderen heeft, zijnde S. A. K. en S. A-R, beide geboren op 2 september 2008. Hij meent dan ook dat een weigering zou neerkomen op een schending van artikel 8 van het EVRM, artikel dat het recht op een gezinsleven met zijn minderjarige kinderen waarborgt.

3.6. Uit het voorgaande kan in deze stand van het geding worden besloten dat de bestreden beslissing een inmenging is in het privéleven van verzoeker. Hoewel verzoeker sinds 7 mei 2013 officieel gescheiden is van zijn Belgische echtgenote en hun relatie hiermee officieel beëindigd is, kan aangenomen worden dat verzoeker wel nog een gezinsleven heeft en wenst te hebben met zijn minderjarige kinderen. Aangezien deze inmenging een weigering van een voortgezet verblijf betreft, dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Wat de noodzakelijkheid van de bestreden beslissing betreft, houdt dit een toets van de evenredigheid in. De bestreden beslissing moet derhalve de Raad toelaten te onderzoeken of de administratieve overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de belangen van de verzoekende partij en de belangen van de Belgische staat anderzijds.

Na grondige studie van het administratief dossier van verzoeker kwam de gemachtigde tot volgende vaststellingen die omstandig en gedetailleerd, zowel naar feiten als naar recht, gemotiveerd worden in de bestreden beslissing:

“Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 27.05.2009.

Betrokkene werd op 13.01.2005 door het HB van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, afpersing, gewone diefstal, poging wanbedrijf. Voor deze feiten verbleef hij van 17.02.2004 tot 17.02.2005 in de gevangenis.

Op 27.05.2009 werd betrokkene door de CR Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 11 maanden uit hoofde van gewone diefstal, diefstal met braak, inklimming, valse sleutels.

Op 16.11.2009 werd betrokkene door de CR Ieper veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden uit hoofde van gewone diefstal.

Op 18.11.2009 werd betrokkene door de CR Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 maanden uit hoofde van inbreuk op de drugswetgeving en veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden uit hoofde van poging tót wanbedrijf, gewone diefstal.

Op 15.12.2009 werd betrokkene door de CR Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 11 maanden uit hoofde van gewone diefstal uit hoofde van gewone diefstal, poging tot wanbedrijf, diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging, met braak, inklimming, valse sleutels, onder twee van de in artikel 471 SWB vermelde omstandigheden, bij nacht. Voor deze laatste 5 veroordelingen verbleef hij van 04.10.2009 tot 13.08.2013 in de gevangenis.

Op 22.02.2008 huwde betrokkene met de Belgische onderdane C.D., geboren op 09.04.1982. Op 10.03.2008 diende hij op grond van dit huwelijk te Roeselare een aanvraag tot vestiging in en op 08.10.2008 bekwam hij een verblijfskaart type F. Op 25.03.2009 nam de DVZ echter een beslissing tot beëindiging van betrokkenes verblijfrecht omdat uit een politieverlag bleek dat er geen samenwonen was tussen betrokkene en Mevr. C. D. Deze beslissing (bijlage 21) is op 27.05.2009 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 27.08.2009 werd het schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing verworpen door de RVV. Sedert 07.05.2013 zijn betrokkene en Mevr. C.D. ook officieel gescheiden.

Betrokkene heeft twee Belgische kinderen geboren uit zijn huwelijk met C. D. Sinds maart 2013 ontvangt betrokkene geen bezoek meer van zijn gezin. Op 07.05.2013 is het echtpaar gescheiden.

Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan gewone diefstal, diefstal met geweld of bedreigingen, afpersing, poging tot wanbedrijf, feiten waarvoor hij op 13.01.2005 door het Hof van Beroep van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar, gewone diefstal en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 27.05.2009 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 11 maanden (alternatieve werkstraf/ wettelijke herhaling), gewone diefstal, feit waarvoor hij op 16.11.2009 door de Correctionele Rechtbank van Ieper werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden, inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit waarvoor hij op 18.11.2009 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 maanden (wettelijke herhaling), gewone diefstal en poging tot wanbedrijf, feiten waarvoor hij op 18.11.2009 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden (wettelijke herhaling), gewone diefstal, poging tot wanbedrijf, diefstal met geweld of bedreigingen op heterdaad, met braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht, feiten waarvoor hij op 15.12.2009 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden (wettelijke herhaling).

Bovendien zijn er in het dossier van betrokkene meerdere proces-verbalen terug te vinden met betrekking tot intrafamiliaal geweld.

Gezien het ernstige criminele verleden van betrokkene en het winstgevend karakter van de feiten waaraan betrokkene zich schuldig heeft gemaakt, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij die weigeren haar wetten en regels na te leven Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het ernstige gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden. De betrokkene is slechts in het bezit van 1.66 euro. Het bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten dat op 13.08.2013 aan betrokkene werd betekend, wordt bij deze beslissing ingetrokken aangezien uit bovenstaande feiten blijkt dat betrokkene manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Overwegende het winstgevende, gewelddadige en herhaaldelijke karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde."

Hieruit heeft de gemachtigde niet kennelijk onredelijk afgeleid dat betrokkene duidelijk een gevaar betekent voor de openbare orde.

Bovendien bevinden zich, als bijkomende indicatie, in het administratief dossier van betrokkene meerdere Pv's wegens intrafamiliaal geweld, een motief dat niet betwist wordt door verzoeker. Het blijkt te gaan om de volgende porcessen-verbaal dewelke opgesteld werden door de politie van Ieper voor intrafamiliaal geweld: IE.43.L1.015398/2008, IE.43.L1.016975/2008 en IE.43.L1.000093/2009.

De Raad stelt dienaangaande vast dat een Pv geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in oenschouw en in overweging te nemen.

Gelet op al het bovenstaande kan er dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM daar in hetzelfde artikel 8 van het EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten en ter bescherming van de openbare orde, hetgeen *in casu* noodzakelijk is. Een paar handgeschreven verklaringen van onder meer Mevr. C.D. en twee foto's kunnen deze vaststelling geenszins wijzigen.

In casu wordt niet betwist dat de bestreden beslissing in overeenstemming is met de wet en dat zij een legitiem doel nastreeft, met name het voorkomen van strafbare feiten en het beschermen van de openbare orde. Er dient derhalve beoordeeld te worden of de verwijdering noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij verschillende zware strafbare feiten gepleegd heeft, voor onder meer *"diefstal met geweld of bedreiging, afpersing, gewone diefstal, poging wanbedrijf, diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, inbreuken op de drugswetgeving, diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging, inbraak bij nacht"*. *hetgeen in casu als ernstig mag beschouwd worden, gelet op de straffen die hem werden opgelegd met name gevangenisstraffen van 3 jaar, 11 maanden, 10 maanden, 5 maanden, 3 maanden en 18 maanden"*. Zodoende verbleef verzoeker reeds van 17 februari 2004 tot 17 februari 2005 en van 4 oktober 2009 tot heden in de gevangenis. De strafbare feiten werden gepleegd op het ogenblik dat verzoeker meerderjarig was. Verzoeker houdt voor geen nauwe gezinsbanden meer te hebben in zijn land van herkomst. Doch verzoeker toont geenszins aan dat hij geen familiale of andere banden meer heeft in zijn land van herkomst. In het administratief dossier bevinden zich bovendien de namen en de adressen van verzoekers moeder en vader, alsook de vermelding van de naam van diens meerderjarige zus. Hieruit blijkt dat verzoekers ouders woonachtig zijn in het land van herkomst van verzoeker.

Hoewel de bestreden beslissing geacht kan worden een ernstige impact te hebben op het privéleven van verzoeker, dient gesteld dat het niet kennelijk onredelijk is van het bestuur, gelet op de ernst en recidive van de vele gepleegde feiten die geleid hebben tot strafrechtelijke veroordelingen en effectieve gevangenisstraffen, alsook het feit dat deze strafbare feiten gepleegd werden tijdens zijn meerderjarigheid, te oordelen dat de bestreden beslissing geen disproportionele inmenging inhoudt in het privéleven van verzoeker, gelet op alle omstandigheden eigen aan zijn zaak. Bijgevolg wordt ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker meent dat hij opnieuw gestraft zou worden indien huidige vordering verworpen wordt, daar hij zijn straffen uitzit, geldt dat de Raad geen enkele strafrechtelijke veroordeling uitspreekt ten aanzien van de persoon van verzoeker. De Raad beschikt immers niet over dergelijke bevoegdheid.

Het bestuur vermag immers, naar rede, een aantal loutere rechtsfeiten uit het verzoekers administratief dossier, waaronder de strafrechtelijke veroordelingen en gevangenisstraffen, opnemen in haar overwegingen die geleid hebben tot de bestreden beslissing. De kwalificatie van die rechtsfeiten wordt door verzoeker bovendien niet betwist. Een nieuwe straf in de juridische zin is hier dan ook niet aan de orde.

De Raad benadrukt dat het bestuur wel degelijk de belangenafweging en de 'fair balance toets', zoals vereist voor de toepassing van artikel 8, 2de lid van het EVRM, heeft gemaakt en deze afweging ook duidelijk en omstandig in de motivering van haar bestreden beslissing naar voor heeft gebracht, en dit in erg duidelijke bewoordingen:

“Het ernstige gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden (...) Overwegende het winstgevende, gewelddadige en herhaaldelijke karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde.”

Bovendien geldt als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht, aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren en om, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen, met inbegrip van de verwijdering ervan te regelen, onder voorbehoud dat deze maatregel van verwijdering niet verdragsonverenigbaar is (zie ook RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC